

AUTOR BESTSELLERU
BĚŽECKÝ KLUB NA KONCI SVĚTA

ADRIAN J. WALKER

SYN LIDSTVA

CO KDYBY OSUD LIDSTVA SPOČÍVAL
VE VAŠICH RUKÁCH?

**SYN
LIDSTVA**

Mému synu Joeovi,
s nekonečnou láskou a hrdostí

Copyright © 2020 Adrian J. Walker

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Magdaléna Musichina, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3565-5 (pdf)

SYN LIDSTVA

ADRIAN J. WALKER

přeložila Magdaléna Musichina

F**B****S**

NAROZENÍ

Ty i já jsme se zrodili za jistým účelem.

Tím mým bylo zachránit svět.

Tvým bylo připomenout nám, proč svět záchranu vůbec potřebuje.

Tvé znovuzrození bylo hlasité a svým způsobem děsivé, zcela v rozporu s poklidností zániku vašeho druhu. Po smrti posledního člověka – ženy jménem Hanna, z místa, kterému říkali Švédsko – následoval pokojný den, během kterého jsme posedávali na vrcholcích kopců, v lesích a u moře a kolem se nehýbalo nic než voda v řekách. Tři sta z nás ve Stockholmu obklopilo to mrtvé tělo. Náležitě jsme ho připravili k poslednímu odpočinku, oblékli ho do jednoduchých šatů, jeho ruce jsme složili na břicho a bílé vlasy jsme učesali a upravili.

Země se otočila a den vystřídala noc. Napadl sníh a poprvé za tisíc let si planeta směla odpočinout.

Ale když ses vynořil z plodové vody v Síních zrození, byl ten dlouhý klid zničený. Prskal jsi, jak se ti plíce plnily vzduchem, tvář ti zkřivila hrůza a pak jsi vykřikl. Byl to zvuk, který se nepodobal žádnému, jaký jsem kdy slyšela.

Už pět set let jsem správkyní této planety. Viděla jsem narození mláďat všech druhů zvířat, od kluzkých jehňat,

choulících se na slámě, přes svíjející se larvy až po maličké orly prorážející skořápky vajec svými natahujícími se krky. A viděla jsem i smrt. Leopardy vrhající se po kořisti, sekající drápy a trhající tesáky, sovy útočící střemhlavým letem, rozsápanou srnu s tváří obrácenou k zimnímu nebi, jejíž krev špinila sníh. Viděla jsem všechny zázraky a hrůzy evoluce a dobře jsem je střežila, ale nikdy jsem neslyšela křik, jako byl ten tvůj.

Takový nářek. Plný strachu, plný temnoty, plný žalu. Jako by tě samotná existence zraňovala. Slyšet ho znamenalo slyšet bytost, které byl dán život na místě, jež by si sama nikdy nevybrala.

Tak to možná v jistém smyslu bylo odjakživa.

Vytáhla jsem tě z plodového vaku a držela tvé svíjející se, scvrklé tělo v záři laboratorních světel. Tvá hlava poklesla, končetiny sebou mrskaly, oči se protáčely. Byl jsi k ničemu. Slepý, slabý a zcela vydaný na milost a nemilost světu.

Kdyby nebylo mé sestry Haralie, usoudila bych, že se zrození nezdařilo. Možná bych si pomyslela, že jsem udělala chybu ve výpočtu tvého genetického kódu – což bylo samozřejmě vysoce nepravděpodobné, ale v takovém případě by mi nezbývalo než tě zlikvidovat.

Nicméně jsem to neudělala. Kvůli tomu, co řekla Haralie.

Pár měsíců předtím mě varovala: „Oni křičí, víš? Lidé. Když se narodí.“

Haralie se specializuje na chov zvířat, zatímco já se zabývám atmosférickou chemií, takže takovým věcem rozumím víc než já.

„Každé lidské narození bývalo takové,“ pokračovala vesele, protože moje sestra je veselá bytost. „Bezmocný protest proti sobě samému. Boj bez možnosti uspět.“

Takže jsem tě nezabila. Místo toho jsem si udělala značku do diagramu.

Mé vlastní zrození bylo úplně jiné. Pamatuji si to velmi dobře.

Když jsem poprvé otevřela oči, uviděla jsem nad sebou laboranta doktorky Nyströmové, nervózního muže jménem David. Byl podvyživený a měl rozbité brýle. Moje mysl byla plná světla a poznání. Už v té chvíli můj nervový systém vstřebával a zpracovával okolní svět. Necítila jsem strach a neměla jsem pochybnosti o tom, co jsem nebo proč jsem tady. Byla jsem bytostí míru a rozumu a od mého záměru mě nemohlo nic odradit.

Muž jménem David zamrkal, zamračil se a něco zamumlal. Hned v prvních okamžicích svého života jsem toho o něm věděla víc, než o sobě kdy zjistí on. Vstala jsem, tekutina z plovodové nádrže mi kapala z těla a můj mozek registroval každý její pramínek. Okamžitě jsem znala dráhu všech kapek, které mi stékaly dolů po krku, po hrudi, páteři, přes zadek a nohy.

Doktorka Nyströmová nás stvořila podle vašeho vzoru, jen o trochu vyšší a štíhlejší, s jemnějšími rysy. V jejích očích jsme byli perfektními exempláři vašeho druhu.

Ale ve skutečnosti jsme ničím takovým nebyli.

David se trochu zapotácel, usmál se a pozdravil mě. Oplatila jsem mu pozdrav způsobem, jaký očekával, a vystoupila z nádrže. Tyčila jsem se nad ním. Nabídl mi ručník, na který jsem 5 sekund zírala, zaujatá rozdílem mezi jeho hrubou tkaninou a barevnými krovkami drobných tvorů, kteří se v ní hemžili jako v lese.

Nyní vrcholně nadšený David upustil ručník a nastavil mi zrcadlo. Odvrátila jsem od něj pohled. Už jsem znala rozměry svého obličejce a pigment své pleti – byla lehce popelavě krémová s pihami na vysokých lícních kostech. Moje oči jsou sytě zelené, jako oči všech ženských ertů.

Ne, vůbec jsem nestála o pohlcování fotonů odrážejících se od leštěného skla. Víc mě zajímalo mých devět sourozenců, stejných jako já, kteří také vystoupili ze svých nádrží. Za

námi stála naše matka Kai, členka Nejvyšší rady. Se zájmem nás sledovala a my ji. Už nyní jsme znali svůj účel.

Naše zrození nemohla být odlišnější.

Tvůj pláč se teď rozezněl naplno. Protože jsem akceptovala Haraliino upozornění ohledně toho, že to není nic neobvyklého, provedla jsem nezbytné kontroly. Otvory, oči, prsty na rukou, na nohou. Potvrdila jsem, že skutečně máš požadovaný počet od každého, očistila jsem tě a zabalila do deky. Pak jsem tě ze Síní zrození odnesla v náručí.

Narodil ses jednoho jarního rána v nitru hory, kde byly před pěti stoletími Síně zrození vystavěny, s výhledem na lesní město Ertanea a moře za ním.

Slunce mělo teprve vyjít, větve borovic se rozprostíraly pod závojem bílého měsíčního světla. Venku byl mráz, proto jsem ti přitáhla přikrývku k tělu a nasadila kapuci, než jsem s tebou sešla po širokých schodech. Nad námi se klenula naše galaxie. Jupiter byl jen kousek od Měsíce a všimla jsem si i jednoho vzdáleného souhvězdí, které jsem neviděla už několik měsíců. V duchu jsem si poznamenala, že ho prozkoumám později, až budu mít více času.

Našla jsem Bora dřímajícího u kamenné zdi na úpatí schodů a probudila ho štouchnutím. Pak, s tebou bezpečně v ohybu paže, jsem mu vylezla na hřbet a nechala ho, aby nás odnesl domů.

Z lesa jsme se vynořili za svítání. Po loukách už se táhly dlouhé stíny. Pod baldachýny stromů jsi našel klid, ale když sluneční světlo zasáhlo tvou tvář, otevřel jsi oči a zakoulel jimi. Znovu ses rozplakal a tentokrát jsi neměl v úmyslu přestat.

Ten hluk znervózňoval Bora, který funěl a škrábal kopyty, ale podařilo se mi ho uklidnit a klusali jsme dál.

Když jsme konečně dorazili do osady Fane, tvůj pláč už zněl spíš jako opakované výbuchy vzteku. Očividně jsi nic jiného neuměl. Tohle bylo všechno, co jsi mohl dělat.

Pustila jsem Bora do výběhu a zamířila přes kamenné náměstí. Někteří z mých sousedů už byli vzhůru, vyhlíželi z oken a nepochybně přemýšleli, co je to za podivné zvuky. Jakoba jsem našla u studny, jak plní vědro.

„Je všechno v pořádku, Imo?“ zeptal se, když uviděl uzlíček v mém náručí. „Úspěch?“

Přikývla jsem. „Všchno je v pořádku.“

Sledoval mě, dokud jsem nevstoupila do svého domu.

Uvnitř jsem tě položila na postel a unaveně se posadila na židli v rohu. Tvé výkřiky se odrážely od nábytku a otřásaly zdmi. Tehdy mě poprvé napadlo, že tohle možná byla chyba.

2

Před 202 dny jsem stála v chladných kamenných komnatách Síni rozumu, kde se scházela Nejvyšší rada. Stovka z nás vytvořila kruh kolem deseti starších. Byli to naši rodiče, druhá generace ertů narozená z Oonagh.

Nikdy jsem se s Oonagh nesetkala. To jen málokdo. Byla první našeho druhu a nyní žije sama v horách z důvodů, které neznám a ani znát nemusím.

Kai, moje matka, promluvila.

„Přátelé a děti. Splnili jsme svůj účel.“

Její hlas se odrážel od vysokých kamenných zdí, do kterých jsme dovolili stromům zapustit své kořeny a větve. To poslední „l“ rezonovalo do ticha, unášeno předchozími zvučnými samohláskami, než nános špíny v trámovi utlumil poslední decibely jeho dozvuku. Pět století strávených stabilizací atmosféry této planety ve mně vyvolalo fascinaci vzduchem a tím, jak se v něm věci pohybují. Zvuk není výjimkou, a řeč mě obzvláště zajímá.

Moje matka pokračovala.

„Hladina moří je na původní úrovni, pobřeží čisté, lesy jsou plné. Atmosféra...“ Pohlédla mým směrem s mateřským úsměvem. „... je čistá a dokonale stabilní. Póly jsou zase tam,

kde mají být. Polymery byly stlačeny a nyní obíhají kolem Měsíce.“ Spojila ruce. „Planetární ekosystém je opět v harmonii. Naše práce je hotová.“

Komnaty byly tiché, ale plné úsměvů.

„Nyní stojíme před volbou,“ pokračovala matka. Zvučná výška jejího hlasu je o něco méně než 112 Hz nad mým, i když jeho podtóny jsou mnohem hlubší. V horním rejstříku zní chraplavě a pak klesá. Možná je to kvůli její plachosti. Nevím. Líbí se mi to.

„Zůstaneme dále na planetě, kterou jsme vrátili do původního stavu, nebo ne?“

Ozval se šelest vlasů a kůže otírající se o látku. Hlavy se otáčely, doleva a doprava.

„Nemůžeme.“

To řekl Benedikt stojící poblíž okraje našeho kruhu. Je to jeden z mých nejstarších bratranců, o několik let starší než já. Jeho hlas má hluboké zabarvení protkané pulzními vlnami, podobné zvuku, který jsem kdysi slyšela, když můj balón míjel hejno hus nad arktickým pobřežím. Benedikt je technologický specialista, drobnější než většina ostatních, s uhlazenými černými vlasy a tenkou jizvou ve tvaru půlměsíce, která kopíruje linii jeho levé lícní kosti. Všechny oči se obrátily k němu.

„Promlouváš s jistotou, Benedikte,“ řekla matka. „Jako obvykle.“

Benedikt se nadechoval k odpovědi, ale ze zástupu starších se vynořil jeho otec Caige. Tvář se mu ve světle svíček rudě leskla. Caige je obrovský a má vypouklé břicho, což dokládá jeho neobvyklou zálibu v pšenici a rozmačkané kořenové zelenině.

„To proto, že můj syn si je jistý, stejně jako bychom si měli být jistí všichni. Tělesnost je hrubá a plná překážek. Existují mnohem efektivnější formy existence.“

„Mluvíš o transcenci,“ řekla moje matka.

„Samozřejmě že ano. Musíme odejít. Zůstat tady by bylo šílenství.“

Problém zvířat je v tom, že nemyslí dopředu. Je to proto, že jejich těla jsou si na určité úrovni vědoma, že jednoho dne zemřou, a tudíž je budoucnost problémem někoho jiného.

Dokonce i váš druh, který se aspoň narodil se schopností uvažovat o budoucnosti, tak činil pouze ve spekulacích. Zítřek jste viděli jako cosi imaginárního, což je téměř jistě důvod, proč jsme se ocitli tam, kde jsme se ocitli.

Ertové nespekulují. Extrapolují. Stačí na této planetě strávit trochu času, aby z jejich volně dostupných dat extrapolovali jedinou zdvořilost, kterou žádá od svých obyvatel: nepřeháňejte to, prosím.

Nerozmnožujte se více, než potřebujete k přežití druhu. Nekonzumujte více, než potřebujete k přežití sebe sama. Nevytvářejte více nových věcí, než je nutné.

To je důvod, proč velikost naší populace zůstává neměnná, proč je naše jídlo jednoduché a naše technologie – i když kdysi byla pro naše účely nesmírná – je nyní skromná. Naše obydlí jsou postavená ze dřeva a kamene, k překonání větších vzdáleností používáme koně a to málo elektřiny, kterou naše sídla vyžadují, je vyprodukováno z energie, která jimi volně proudí. Nestavíme monstrózní města, nevystřelujeme rakety do vesmíru ani nevyhledáváme zbytečný luxus. Síně zrození jsou nyní tiché a Síně nezbytnosti – kde se o drobných technologických požadavcích, jako jsou šrouby, hrnky nebo látky, dlouze diskutuje, než jsou schváleny (nebo častěji zamítnuty) – jsou navštěvovány jen zřídka. Jen Síně rozumu jsou plné. Plné hlasů dychtivých odejít.

Takže Caige měl docela pravdu; zůstat na této planetě by bylo pošetilé. Žili bychom jako otroci, svázání jeými

podmínkami. Uplynula by tisíciletí a my bychom stále jen udržovali svá sídla a vyživovali svá těla. Občas bychom museli doplnit populaci – protože všichni ertové musí zemřít, i když ve vzdálené budoucnosti –, ale i takové počínání by bylo bláznovstvím. Jednoho dne by i sama planeta podlehla vlastní smrti, ať už vinou rozpínajícího se Slunce, nebo nějakého jiného vesmírného neštěstí, a byli bychom navždy pryč.

Jaký účel by pak měl celý náš dosavadní život? Vůbec žádný. Musíme odejít a transcendence je jediným řešením.

Chtěla bych ti transcendenci vysvětlit, ale nemohu. Svazují mě limity lidského jazyka. Žádná kombinace slov by transcendenci nedokázala popsat správně.

Mohla bych si nějaká slova vymyslet.

Nebo bych mohla nějaká recyklovat, protože hory slov, které jste během staletí odvrhli, se téměř vyrovnaly vašim skládkám. Některá z nich stále používáme, abychom pojmenovali těch pár technologií, které nám zbývají. Například *lucerny*. Lucerny jsou zářivé konglomeráty hustých fotonových polí, automatizované, rychlé a dobře vyzbrojené. Kdysi pracovaly jako průvodci lidí, nyní hlídají naše hranice. Chrání také Oonagh, která žije v horách.

Pak jsou tu *majáky*. Malé koule, jež se pohybují v atmosféře a monitorují počasí. A *vývar*, vysoce výživná řasa pěstovaná v lagunách. I naše jména, která jsme si sami vybrali, jsou recyklována.

Ale žádné množství recyklovaných slov by ti nepomohlo pochopit, co je transcendence, takže prozatím budeš muset přijmout jednoduchou pravdu, že v určitém okamžiku ertové tuto planetu opustí. Neodletíme v raketách do vesmíru, neprojdeme žádnými portály ani nezemřeme. Budeme stále existovat, jen ne ve formě, kterou by sis dokázal představit.

„Jsou tací, kteří se k odchodu nemají.“

Caige se otočil. Slova přicházela od Greyeho, velkého erta se širokými rameny, jehož genetický prototyp byl kdysi běžný v drsné pusté oblasti známé jako Sibiř. Má hustý plnovous a černé oči a hned po matce je to člen Nejvyšší rady, ke kterému mám nejbliž.

„Tací, kteří by řekli, že naše místo je tady na Zemi.“

„Předpokládám, že máš na mysli Sundry,“ řekl Caige a zkrivil svůj obludný ret.

„Ano.“

Caigeovy nozdry se rozšířily hlubokým rozhořčením.

„Wastrelové. Nemají žádné slovo v této ani jiné diskusi.“

„Caige,“ oslovila ho varovně má matka. „Sundrové jsou stejní ertové jako my ostatní. Toto rozhodnutí ovlivňuje budoucnost našeho druhu a jejich slovo má stejnou váhu jako slovo kohokoli z nás.“

Benedikt, který zatím mlčel, náhle vzhlédl.

„Tak ať se ozvou. Ať přijdou a promluví.“

Když to Caige slyšel, usmál se. Nebyl to příjemný pohled.

„Přesně tak, můj synu, přesně tak. Nechtějí nám odhalit svůj názor, nebo ano? Nikdy je nevidáme. Nezajímají se o zasedání Nejvyšší rady. Raději tráví čas skotačením v lesích a dováděním v mořském příboji.“

Viděla jsem, jak se koutky několika dalších členů Nejvyšší rady zvedají, protože je Caigeova slova pobavila. Benediktova ústa si udržela svou neochvějnou linii.

„Odcizili se od nás,“ pokračoval Caige. „Zvolili si svou vlastní cestu. A není se čemu divit. Byli to koneckonců poddaní, vyšlechtění pro práci, nikoli pro složité myšlení.“

Místnost zašuměla. Slovo „poddaní“ se nepoužívalo často.

Na začátku byla Oonagh – nyní, jak už víš, samotářka žijící v horách. Vyšlechtila těch deset, kteří tvořili Nejvyšší radu, a ti pak vyšlechtili Stovku, do níž patřím i já. V Síních

zrození, kde ses narodil, jsme dali vzniknout tisícovce, která dala vzniknout poslední, páté generaci: deseti tisícům ertů, kteří uskutečnili plány připravené vyššími řadami. Tím se naše populace vyhoupla na 11 111.

Rodili jsme se stejní. Inteligence, síla, vzhled, dlouhověkost; neodlišovalo nás nic než estetika a synaptické konfigurace potřebné pro naše role. Já jsem byla vyšlechtěna pro atmosférickou chemii, moje sestra pro chov zvířat, Benedikt pro technologii a všichni ostatní pro další úkoly od extrakce polymerů po čištění odpadních vod. Rozmanitost těchto úkolů byla, předpokládám, vytvořila naši nevyřčenou hierarchii – a za pět set let se takové hierarchie mohou stát poněkud rigidními. Zvláště v mysli takových, jako je Caige.

„Ticho, prosím,“ řekla matka v reakci na neustávající šumění davu. „Přestože zvolili poněkud diskutabilní slova, mají radní Caige a jeho syn vcelku pravdu. Musíme transcendovat, a to bez ohledu na jakékoli vzdálené názory. Za jak dlouho budeme připraveni k odchodu?“

Rozhostilo se ticho.

„Benedikte?“

Matčín hlas vytrhl Benedikta z rozjímání a on vzhlédl.

„Naši inženýři odhadují, že budou potřebovat čtyřicet let na zdokonalení technologie.“

„Dobrá. To nám dává více než dost času na odstranění naší vlastní stopy z planety. Má k tomu ještě někdo co dodat?“

Místnost byla naprosto tichá, až na odkapávání vosku ze svíčky, když se jedna z jejích stěn roztavila.

„Skvěle. V tom případě informujeme obyvatelstvo a...“

Moje matka se otočila, protože z davu zaburácel Greyeho hluboký hlas.

„Radní Greye? Chceš něco dodat?“

„Ano, Kai. Je tu ještě jedna věc, kterou musíme probrat.“

Matka zamrkala.

„A to je co?“

Greya se usmál.

„Otázka vzkříšení lidstva.“

Musím se ti svěřit s pár věcmi a nejsou to věci, které budeš chtít slyšet.

Když jsem začala existovat – podle gregoriánského kalendáře by to byl rok 2077 –, planeta nebyla taková, jaká je nyní. Byla nevyvážená. Blížila se k bodu zlomu, za kterým číhala úplná neodvratná devastace. Nesčítné formy života, které existovaly na jejích skálách, pod jejími vlnami a ve vzduchu, čelily chaosu a záhubě. Míra vyhynutí stoupala; dokonce i populace lidské rasy, která ve svém zenitu dosahovala 9,6 miliardy, čítala méně než 1,9 miliardy. Všechno umíralo.

A tady je pravda: byla to vaše chyba. Vypouštěli jste do vzduchu chemikálie v takovém množství a po tak dlouhou dobu, že to změnilo dynamiku vašeho světa. Časem jste si to uvědomili. Přesto jste nijak nezasáhli.

Pokusím se to říct co nejjednodušeji.

Vytvořili jste nerovnováhu.

Věděli jste, že vás to zničí.

A bez ohledu na to jste pokračovali.

To samo o sobě by nás mělo přesvědčit, že máme nechat váš druh navždy pohřbený.

Ale je tu ještě doktorka Nyströmová.

Když bylo vše téměř ztraceno a lidský život se stával nesnesitelným, doktorka Nyströmová přišla s řešením. Tím řešením jsme byli my. Ertové.

Představovala si nás jako rozumné a mírumilovné bytosti; svým způsobem lidské, ale mnohem silnější a inteligentnější, se všemi biologickými touhami utlumenými a s žádnými jinými úmysly, než jaké diktuje logika. Nebylo nám řečeno, abychom chránili cokoli jiného než planetu. Nebylo nám řečeno, abychom neublížovali. Naše existence měla jediný účel: stabilizovat planetu.

Možná si doktorka a její technici matně představovali systémy, které nakonec vytvoříme, abychom zahojili rány způsobené světu lidmi. Zda ale věděli, co tomu bude muset předcházet, není jasné. Měl bys pochopit, že zvrácení účinků změny klimatu bylo jednoduše záležitostí identifikace různých vlivů, které k této změně vedly, a rozhodnutí, jak je nejlépe odklonit jiným směrem. Nebylo to nic jiného než složitá rovnice a ertové jsou v řešení rovnic extrémně dobří.

Ale výpočet se týkal i komplikovanějších faktorů než jen atmosférické chemie. Musel zohledňovat dynamiku každého jednotlivého systému na planetě. Migrace velryb, ledovcové proudění, pouštní větry. Ekonomika, sociologie. Všechno hrálo svou roli.

A ze všech sil, které přispívaly k zániku planety, existovala jedna, o které jsme věděli, že ji nelze změnit během času, který nám zbýval: lidská psychologie. Jednoduše řečeno, aby se našlo řešení, muselo být z rovnice odstraněno lidstvo.

Naším záměrem nebyla brutalita. Žádná krvavě rudá obloha ani valící se kola kovových strojů, které ve tmě vraždí děti. Jednoduše jsme od homo sapiens převzali kontrolu nad infrastrukturou, ekonomikou a systémy, které je spojovaly, a nabídli jsme nejlepší příležitost, jakou kdy živočišný druh dostal. Sterilizace není tak problematická, když ovládáte

zásoby vody, a život v míru a luxusu se dá pro ubývající populaci zařídit poměrně snadno.

Trvalo by něco málo přes století, než by lidé vymřeli, a podle všeho by to bylo to nejblaženější období, jaké kdy zažili. Nebyla by žádná válka, žádný hlad, žádné nevyléčitelné nemoci, žádná práce, žádné požadavky na výrobu nepotřebných věcí. Všichni by měli přístup k čisté vodě a jídlo by bylo dobré a výživné. Lidé by dožili v luxusu.

Zajímalo by mě, jak bys na takovou nabídku reagoval ty.

Můžu ti říct, co udělali oni, poslední z druhu odsouzeného k záhubě: odmítli ji. Ne všichni, ale v dostatečném počtu na to, aby vyvolali vzpouru. To, co mělo být jejich nejklidnější hodinou, se stalo jejich nejkrvavější. Blokády, nemotorné léčky, neúspěšné pokusy o jaderné útoky na sterilizační zařízení. Dokonce se obrátili i sami proti sobě. Ertové dělali vše pro to, aby se nemuseli zapojovat, ale nakonec nebyla jiná možnost. Přesvědčit lidi, aby upustili od nesmyslného počínání a smířili se s blaženým osudem, trvalo sotva několik hodin.

Samozřejmě se to stalo několik let před mým narozením, ale zprávy o této historii byly vkládány do našich nádrží, už když jsme se vyvíjeli, takže hned po svém narození jsem přesně věděla, jak se lidstvo chovalo, než konečně přijalo svůj osud a přestěhovalo se do Utopie v Andách.

Když ve Stockholmu zemřela žena jménem Hanna, její druh opustil tuto planetu – bez výbuchů, bez nářku, jen s dlouhým a nadšeným vydechnutím. Složili jsme slib, že lidi vzkřísíme, jakmile nadejde správný čas.

To byla příčina hádky, která vedla k tobě.

Caige se zasmál. Jeho smích trval 18 milisekund, dozníval ale mnohem déle a mohl by být zaměněn za štěkot průměrně velkého psa.

„Vzkříšení lidstva?“ Otočil se čelem ke Greyemu, pak se rozhlédl po řadě ostatních radních. „Mám věřit tomu, že se o tom bude vážně diskutovat?“

Moje matka neřekla nic, ale vyměnila si s Caigem pohled, jehož význam jsem nedokázala rozluštit.

„Slíbili jsme jim to,“ řekl Greye. Zachovával si svůj chladný úsměv, i když jsem věděla, že střet s Caigem mu nepřináší žádné potěšení. Nebyli přátelé. „Ertové sliby neporušují.“

Další Caigeův smích, stejně krátký, ale tentokrát vyšší, blížící se tónům skřehotání racka.

„Neporušujeme sliby, ale ani dobrovolně neničíme to, co jsme celá staletí opravovali.“ Caige znovu pohlédl na matku. „Pokud bude lidstvu dovoleno vrátit se na tuto planetu, bude se chovat úplně stejně jako předtím. O tom nemůže být pochyb.“

„To nevíme jistě,“ řekla matka. V jejím hlase se ozývaly nesnáze. Váhání. Všechno v její dikci, od neobvyklé frekvence až po nedostatek vlhkosti v hrdle, naznačovalo nepohodlí.

„Možná se poučí ze svých chyb, když jim ukážeme jejich důsledky,“ řekl Greye. „Zaslouží si druhou šanci, Caige, a kromě toho nemůžeš popřít, že byli jako druh unikátní.“

„Jediná věc, která je činila unikátními,“ vyplivl Caige, „byl jejich sklon selhat a zničit vše, co se jim připletlo do cesty. Nezaslouží si nic než zapomnění.“

„Stvořili nás,“ řekl Greye a otočil se k němu čelem. „Možná jsou schopnější, než si myslíš.“

„Stvořila nás jedna z nich.“ Caigeův hlas se chvěl, jak překonával vzdálenost mezi nimi. „A já tam byl, Greye. Přesně vím, čeho jsou schopni. Ty to víš také, Benedikte.“

Benedikt pohlédl na otce, ale hned zase uhnul očima. Atmosféra v místnosti byla chladná. Tento nesoulad, tato opozice – nebylo to přirozené.

„Členové Nejvyšší rady, prosím,“ řekla moje matka a počkala, než se Caige a Greye stáhnou zpět na svá místa. Se sepjatýma

rukama před nimi přecházela po kamenné podlaze a každým pohybem svého hábitu na ně vrhala stíny.

„Oba jste od narození znali neústupnou povahu lidí a věděli jste, že úspěch naší práce závisí na jejich odstranění. Otázka, před kterou nyní stojíme, zní následovně. Dovolíme jim, aby znovu existovali, a budeme tak riskovat zničení všeho, čeho jsme dosáhli, nebo za sebou zanecháme stabilizovanou planetu, ale porušíme svůj slib?“

„Slib,“ zamumlal Caige. „Slib mrtvé opici! Komu bude vadit, že jsme ho porušili? Kdo to bude vědět?“

„My bychom to věděli,“ řekl Greye. „Věděli bychom to a nosili bychom to těžké břemeno navždy s sebou.“

„Nebylo by to vůbec žádné břemeno,“ řekl Caige a vystoupil z řady.

Greye ho napodobil a postavil se mu čelem.

„Nesouhlasím.“

Dav ertů lapał po dechu a mumlal. Byla to skutečně znepokojivá situace.

Nikdy jsem nebyla svědkem sporu dvou ertů, a to ani v nejsložitějších a nejintenzivnějších obdobích naší práce. Každé rozhodnutí, které jsme kdy učinili, bylo diktováno logikou. Nesouhlasit bylo směšné. Pokud nebylo možné dosáhnout jednomyslného rozhodnutí, znamenalo to, že nemáme dostatek dat. To bylo snad zřejmé.

Caige stál proti Greyemu.

Jeho slova byla pomalá a temná.

„Opravdu? A co navrhuješ, abychom udělali, když *nesouhlasíš*?“ Otočil se k zástupu starších. „Nejvyšší rado?“ A potom k ostatním v síni. „Kdokoli?“

Naprosto zmatená jsem sledovala to směšné představení a znepokojení, které vyvolalo na tvářích kolem mě. Možná bych se i usmála, nebýt tak zděšená nesmyslností toho všeho. Proč nedokázali jasně přemýšlet? Bylo to proto, že náš

záměr byl splněn? Tohle přichází, když je práce hotová? Tahle neschopnost uchopit základní fakta? Toto oslabení mysli?

Ať se dělo cokoli, muselo to být zastaveno.

Proto jsem zvedla ruku.

Moje matka zamžourala skrz mumlající dav.

„Imo? Chceš něco říct?“

Caige přimhouřil oči.

Benedikt hned po něm.

Místnost ztichla.

„Mám nápad,“ řekla jsem.

Nyní, při zpětném pohledu, mám podezření, že možná nebyl úplně nejlepší.

4

Následujícího dne jsem se s matkou sešla na břehu jezera. Seděly jsme na kamenné lavici, a protože bylo léto, včely poletovaly z květu na květ, mezi větvemi třešní se proháněli mladí špačci a na hladině se pohupovaly kachny.

„Dospěla Nejvyšší rada k rozhodnutí?“ zeptala jsem se.

„Dospěla k názoru, že tvůj nápad je příliš nebezpečný.“

„Chápu.“

„Zavedení malé populace homo sapiens do kontrolovaného prostředí by mohlo vést k výsledkům, které budou, řekněme, zkreslené. Většina z nás nemá s lidmi zkušenosti a ti, kteří je mají...“ Odmlčela se, uhladila si hábit a otočila se ke mně.

„Ti, kteří je mají, na ně nevzpomínají v dobrém.“

„Rozumím,“ řekla jsem a postavila se. „Děkuji, že jste to aspoň zvážili.“

„Ale to neznamená, že tvůj nápad nemá žádnou hodnotu.“

Znovu jsem se posadila.

„Co tím myslíš?“

„Malá populace může působit problémy, ale jeden člověk by byl mnohem předvídatelnější subjekt. Pokud bychom sledovali jeho vývoj, chování a interakci s okolím od samého

začátku, poměrně brzy bychom získali dostatek dat k rozhodnutí, zda v té věci pokračovat.“

„Jeden člověk?“

„Ano. Dítě vychované v našem vlastním prostředí.“ Pohlédla na vodu. „Pak by zbývalo jen určit, kdo se ujme jeho výchovy.“

„Měla by to být Haralie, samozřejmě. Její znalosti zvířat jsou na špičkové úrovni.“

„Ne.“ To slovo nemohlo být rozhodnější. Matčiny oči bloudily po jezeře. „Tvá sestra se pro tento úkol příliš nehodí. Chce to jasnější mysl. Takovou, která se nenechá snadno rozptýlit.“ Obrátila se ke mně. „Mysl, jako je tvoje.“

Měla samozřejmě pravdu. Jako u všech ertů byl i můj genetický kód upravený podle požadavků vyplývajících z mého účelu. Atmosférická chemie vyžaduje hluboké soustředění, a aby ho u mě matka maximalizovala, vštíplila mi mysl, která je chladnější a vědecktější než většina ostatních a má o něco nižší emocionální sklony.

Měl bys vědět, že vědecká mysl a nízké emocionální sklony jsou už tak silné ertské vlastnosti. Takže by se dalo říct, že jsem dobrým příkladem svého druhu.

Matka vzhledla. „Kromě toho vím, jak moc ti chybí tvůj účel. Když je nebe čisté, začínáš být apatická.“

Sledovala jsem její pohled k azurové obloze, přes kterou plula flotila nimbů. Nejsou to mé oblíbené oblaky. Nejraději mám cirry, protože jsou utvářené z ledových krystalů.

Matka se nikdy nemýlila. Zpráva o našem úspěchu, která vyvolala u většiny ostatních pocity úlevy a zadostiučinění (aspoň do jisté míry, mluvíme o ertech), mě nechala chladnou. Můj úkol – rekalibrace a stabilizace atmosféry – byl vysoce respektovaný. Ve skutečnosti na něm záviselo všechno a já se ho ujala s velkou horlivostí. Svou práci jsem si užívala. Dny, měsíce, roky a staletí jsem létala v balónu nad planetou,

rozhazovala atomické sítě, měřila a extrapolovala účinky katalyzátorů vypouštěných do stratosféry. S úžasem jsem sledovala, jak podíl uhlíku v atmosféře podle očekávání prudce narostl a pak se vyrovnal. Moje práce bývala mým životem. A teď byla hotová.

„Skutečně mi chybí můj účel,“ řekla jsem.

„A tohle ti poskytne nový.“ Povzdechla si – nesmyslný zvyk, který si během staletí přivlastnila. „Přesto bys měla vědět, že je to těžký úkol.“

„Ne těžší než ten, kterého jsem se již zhostila.“

„Ne, ale budeš matkou dítěte.“ Naklonila se blíž. „A věř mi, je to osamělá práce.“

„Nikdy jsem nebyla dítětem, matko. A nikdy jsem se necítila osamělá.“

Věnovala mi chatrný úsměv.

„Moje dcera. Opravdu jsem do tebe vložila příliš mnoho z toho, čím jsem sama nebyla.“

Podívala jsem se na hladinu jezera, lesknoucí se ve slunečním svitu. Teplota dosahovala 29 % hodnoty, při níž by se voda začala vařit, ale už teď z ní stoupaly malé obláčky páry. Než se určitý stav změní, trvá to, a vše se pohybuje různými rychlostmi.

„Nejvyšší rada se na tom shodla?“ řekla jsem. „Včetně Caige?“

„Bylo třeba ho trochu přemlouvat, ale ano, shodli jsme se. Vytvoříš jediné lidské dítě a vychováš ho jako své vlastní. Jeho chování a růst v optimálním prostředí budou během prvních dvou desetiletí sledovány, a pokud budou extrapolovaná data považována za přijatelná, začneme diskutovat o postupném znovuzavedení lidského života na planetu před tím, než transcendujeme.“

„A pokud tomu tak nebude?“

„Pak už bude rozhodnuto.“

„Co se stane s dítětem?“

Odmělčela se. „Už pro něj nebude využití.“

„Jako pro ertlingy,“ řekla jsem.

Během posledních let lidských dějin chyběla v blaženosti, kterou moji starší vytvořili pro poslední zástupce druhu homo sapiens, jedna věc: děti.

Přestože byli sterilní, mnozí lidé – zejména mladší páříci se páry – stále toužili po potomcích. Když se ruku v ruce procházeli po svěžích paloučích, seděli pod zelenými vodopády nebo společně při západu slunce popíjeli u bazénu drinky podávané drony, vzdychali a toužili stát se rodiči.

My jsme jim však slíbili dokonalé štěstí. Proto byli stvořeni ertlingové. Byli narození předčasně, což znamená, že byli odebráni z nádrží před dokončením období růstu. Dosahovali výšky asi čtyřletého lidského dítěte. Časem z nich vyrostli dospělí ertové, a i když se co do síly a inteligence nemohli vyrovnat ostatním ertům, své náhradní rodiče předčili už během několika let od jejich prvního usazeného setkání.

Zčásti kvůli nedostatečnému vývoji a zčásti záměrně byli ertlingové pasivní a poddajní a po většinu toho, co lidé považovali za jejich dětství, si zachovávali něžnou nevinnost. Pod povrchem je ale poháněly výpočty. Věděli přesně, jaký je jejich účel.

Jakmile dospěli, byli povoláni do údolních přístavů. Tam se s nimi jejich rodiče, nyní šediví a s touhou vychovávat mláďata naplněnou, rozloučili a ertlingové se vydali za námi ostatními, aby nám pomohli v napravování planety. Dostávali jen základní práci. Jejich vrozená poslušnost a lidské návyky je činily ještě neužitečnějšími, než byli ti zvláštní lidé, kteří prý místo odpočinku projevíli zájem nám také pomoci.

Dvakrát ročně se vraceli domů, aby navštívili své milující rodiče. A když ti rodiče konečně zemřeli, bylo jim dovoleno je následovat, rychle a bez protestů.

Ertlingy můžete nazývat také roboty. Ten termín je stejně dobrý jako kterýkoli jiný.

„Samozřejmě budeme muset udělat i nějaké další ertlingy. Budeme potřebovat děti, se kterými se ten člověk může stýkat a učit se. Tím otestujeme jeho společenské chování.“

„Chceš, abych vytvořila i je?“

„Ne, to nech na nás. Požádáme dobrovolníky, aby se o ně starali, až bude vhodná doba. Ty se soustřeď na člověka.“

„Tak tedy dobrá,“ řekla jsem a vstala ze svého místa. „Začnu okamžitě.“

Zastavila mě matčina ruka.

„Imo, pochop, že hovoříme o celém živočišném druhu. Zda se o jeho vzkříšení bude dále uvažovat, závisí zcela na životě tohoto dítěte.“

„Ano, matko.“

„Proto se musí chovat přirozeně. Nesmí si být vědom toho, že je jiný než ty nebo kterýkoli ert. Projevy vyšší síly nebo inteligence ho pravděpodobně zmatou.“

„Chceš po mně, abych se chovala jako člověk? Ani netuším, jak bych to měla dělat.“

Stála a dívala se mi do očí. Matka a já jsme stejně vysoké, ale ne stejné. Její kůže nese známky opotřebování věkem a její vlasy jsou kaštanové, zatímco moje mají barvu čerstvého sena.

„Chovat se jako lidé je to poslední, co chci, aby kdokoli z nás dělal, mé dítě. Ale aby byl ten experiment spravedlivý, musíme držet na uzdě vlastnosti, které nás nad ně povyšují. Rozumíš?“

„Ano, matko.“

„Nemělo by to být příliš těžké. Náš účel je splněn. Vše, co musíme udělat, je žít v míru, dokud nebudeme připraveni k transcendenci.“

„Ano, matko.“

Otočila jsem se k odchodu, protože už jsem chtěla začít, ale ona mě znovu zastavila.

„Imo, ať už uděláš cokoli, nesmíš výsledek projektu ovlivnit svými vlastními záměry.“

„Žádné záměry nemám, matko, kromě touhy hledat čistou pravdu. Jako všichni ertové.“

Tyhle její pauzy.

Zcela zbytečné.

Nakonec se usmála.

„Tak tedy,“ řekla. Dvě slova stejně zbytečná jako její povzdechy, mrkání a pauzy. „Máš nový účel, Imo. Jdi a splň ho. Všichni to budeme pozorovat.“

„Děkuji, matko.“

„A Imo, máš pravdu; požádej svou sestru o pomoc. Její odbornost pro tebe může být cenná.“

Uklonila jsem se, odešla a hned odpoledne se pustila do práce.

Vím, jak to pro tebe skončí. To, co jsem řekla své matce, jsem myslela vážně – nemám žádný záměr. Sloužím pouze pravdě a rozumu a mým cílem je nyní shromáždit potřebná data, aby mohlo být učiněno informované rozhodnutí o vzkříšení lidstva.

Nicméně teď, o devět měsíců později, se kroutíš na mé posteli a křičíš a mně se z toho zvuku podivně chvěje nervová soustava. Je mi to jasné. Už to vím.

Na žádné rozhodování nedejde.

5

Mé obydlí je co do tvaru i velikosti identické se všemi ostatními příbytky ve všech ertských vesnicích. Jedná se o přízemní dům z pečlivě ohoblovaných prken a kamene, s dvěma okny a šindelovou střechou. Je rozdělený na tři části; v první je malá toaleta, ve druhé sklad dřeva a třetí je určena k bydlení, vybavená postelí, židlí a stolem a malými kamny. Z malé kuchyňky je výhled na dokonalý kamenný kruh, který se třpytí v srdci každé ertské vesnice.

Obydlí, kruh, vesnice – to vše je jasné, bez poskvrnky a dokonale symetrické, jako všechny ertské věci.

V tomto ročním období první sluneční paprsky překonají skály jižně od zátoky a proniknou přímo do mé kuchyně, takže na krátkou chvíli – dnes na 2 minuty a 37 sekund, ale tato doba se bude s nastupujícím létem a tím, jak se Země i Slunce pohybují vesmírem, každým dnem měnit – místnost není vyplněná ničím než stíny dřevěných předmětů obklopujících osamocené kosočtverec jasného jantarového světla. Kosočtverec se smršťuje a prodlužuje, jak slunce stoupá, a moje vesnice se probouzí.

Celá naše populace, všech 11 110 ertů (když nepočítáme Oonagh, která žije v horách), obývá severní pobřeží čehosi, co

bylo kdysi známé jako *stát*. Státy byly části pevniny vymezené pobřežími a nesourodými liniemi nazývanými *hranice*, které obecně bývaly výsledkem krvavých sporů. Stejně jako téměř všechno ostatní v lidské historii byly i tyto hranice výmysly zrozenými v hlavách těch, kteří spor přežili, a věřili v ně ti, kteří se ho snažili znovu neopakovat.

Tato konkrétní země bývala známá jako Švédsko a my jsme se sem přesunuli téměř před sto lety, kdy se naše práce začala blížit ke konci a už nebylo třeba tak často cestovat. Vybrali jsme ji, protože bývala domovem doktorky Nyströmové, a tedy i místem našeho původu, ale také kvůli ročním obdobím, která jsou zde předvídatelná a výrazně se od sebe liší. V létě je příjemně teplo, ale ne příliš vlhko nebo sucho, v zimě chladno, ale ne mokro. Vítr bývá mírný. Déšť jemný. Moře je studené a klidné.

Nebylo tomu tak vždy. Klima planety, jakkoli bylo možné ho znovu vyvážit, se nyní liší od toho, jaké bylo, když jsme dorazili. Toto místo, které nazýváme domovem, nebylo vždy tak mírné, často dokázalo být kruté.

Žijeme v 75 vesnicích vzdálených od sebe vždy nejméně 500 m, propojených širokou cestou. Tato cesta se vine lesem, který jsme zasadili zhruba před třemi sty lety, a opisuje přesnou logaritmickou spirálu od svého začátku na jižním pobřežním cípu až po svůj střed vysoko v horách. Její tvar byste kdysi označili jako *zlatý řez*. Často jsem nad tím uvažovala, když jsem projížděla po jejím táhlém oblouku. Není na něm nic zlatého – zlato je vzácné a do značné míry zbytečné, zatímco matematika tohoto tvaru nikoli. *Zlatým* by ho dnes nazvala jen roztržitá nebo zmatená mysl.

Našich sedmdesát pět vesnic bylo pojmenováno po místech, která byla kdysi domovem lidí, náhodně vybraných ze záznamů posledních let lidské existence. Vesničky, města

a megalopole, které už nejsou, ale kdysi měly své vlastní fiktivní hranice a jména: Oshino, Anchorage a Dundee.

I když nic takového jako náhodný výběr samozřejmě neexistuje.

Za předpokladu přítomnosti náležitých dat je vše předvídatelné.

Každá vesnice má přesně 148 obyvatel, což je optimální počet ertů, kteří se mohou společně pohodlně zorganizovat. Nižší počet by se odrážel v jejich nižší efektivitě. Kdyby byl vyšší, společná rozhodnutí by mohlo ovlivňovat nadměrné množství dat, i když neshody mezi erty (jako ta, ke které došlo mezi Greyem a Caigem) byly téměř neslýchané. Z tohoto důvodu také začal být krátce poté, co jsme se zde usadili, pohyb mezi vesnicemi přísně monitorován. Pokud nějaký ert trávil více než den v jiné než své vlastní vesnici, musel být dočasně nahrazen jedním obyvatelem oné vesnice. Jen zřídka bylo třeba dodržování tohoto pravidla vymáhat. Chápeme rizika, stejně jako chápeme mořské proudy, pohyby ledovců a migrační zvyky vlaštovek.

V přesném středu spirály, 437 m n.m., leží Ertanea. Sedmdesátá pátá vesnice, v níž sídlí Nejvyšší rada a kde se nalézají Síně rozumu, Síně nezbytnosti a Síně zrození. Je to něco jako hlavní město, některé z tamních budov dosahují až tří pater.

Ve vzdálenosti 12,5 km jižně od Ertaneje, hraničící s dlouhou pláží lemovanou stromy, se rozkládá vesnice Fane. Leží ve stínu rozeklaného útesu a je mým domovem už téměř 82 let.

Už jsem zmínila slunce a to, jak nad tímto útesem vychází. Tvé první ráno jsem jako vždycky sledovala, jak se na hrubém dřevěném povrchu mého stolu objevuje jantarový kosočtvec, a všimla jsem si, že jsi usnul. Tak jsem tě nechala ležet na posteli a šla ven na vzduch.

Jakob tam stále byl, stál za kamenným kruhem a štípal dříví. Obrátila jsem tvář ke slunci a zavřela oči. Tvé narození

a cesta domů zabraly polovinu noci a já jsem byla vyčerpaná. Nevadí, pomyslela jsem si. Večer půjdu spát brzy.

Pomalou a dlouze jsem se nadechla. Na skráních jsem ucítila vánek o 4 °C chladnější než okolí, což naznačovalo blížící se změnu počasí. Možná slabý déšť.

Zvuky štípání dříví ustaly.

„Znovu tě zdravím, Imo.“

„Zdravím tě,“ odpověděla jsem se zavřenýma očima.

„Haralie ještě není vzhůru.“

„To není překvapivé. Slunce sotva vyšlo. Proč jsi vzhůru ty, Jakobe?“

„Vždy vstávám brzy, když mě přijde navštívit.“

Jakob je ze čtvrté generace, jeden z Greyeho potomků. Díky svému zaměření na dendrologii strávil značnou část života prací v rovnických deštných pralesích. Má štíhlý trup a dlouhý krk s výraznou štítnou chrupavkou, světlé vousy a nepodajné vlasy. Utvořil si vztah s mou sestrou Haralií, která žije ve vesnici Oslo vzdálené 38 km. Přesné detaily tohoto vztahu mi unikají a netoužím po tom, aby se tato situace změnila.

Není to tak, že bych se na fyzické vztahy dívala svrchu nebo, jako někteří, neschvalovala vztahy mezi různými generacemi. Jen dosud nejsem přesvědčená, že jsou taková spojení čímkoli jiným než pouhou iluzí; rozptýlením teď, když máme méně naléhavých záležitostí, které zaměstnávají naši mysl.

Osobně jsem nikdy k jinému ertovi necítila víc než intelektuální spřízněnost nebo lehkou geneticky danou náklonnost k příbuzným, jako to mám s Haralií. Je mi ze všech sourozenců nejbliž jak emočně, tak i co se skutečně vzdálenosti týče. Zbývajících osm vídám zřídka, protože obývají horské vesnice daleko odsud.

Než Haralie navázala vztah s Jakobem – a znovu musím vyjádřit své pochyby o přesnosti tohoto výrazu –, vídala jsem ji jednou nebo dvakrát do roka. Nyní je to dvanáctkrát tak často.

„Řeknu jí, že jsi tady, jakmile se probudí,“ řekl Jakob.

„Jak si přeješ.“

„Co dnes budeš dělat, Imo?“

Otevřela jsem oči. Jakob stál u hromady dříví a opíral se o sekeru. Leštěný kámen její čepele zachytil sluneční záři a na okamžik mě oslnil.

„Myslím, že se projdu po pláži,“ odpověděla jsem s přivřenými očima. „Zaznamenám časy přílivu a odlivu. Později, až bude tma, budu pozorovat hvězdy. Jedno souhvězdí jsem ještě ne...“

Než jsem to stačila doříct, ozval se z mého obydlí tvůj nářek.

„Co je to za hluk?“ zeptal se Jakob.

„Musím jít,“ odpověděla jsem a vešla dovnitř.

„Řeknu jí to!“ zavolal Jakob, když jsem zavírala dveře, ale já mu neodpověděla, protože to už jednou říkal.

Tvoje pravá paže vyklouzla zpod příkrývky. Neužitečně visela na stranu a občas se křečovitě zachvěla, jako by se snažila cosi zachytit. Vrátila jsem ji na místo, ale tím se nic nezměnilo, tvůj obličej zůstal zkroucený v groteskní parodii utrpení. Tvé oči se pevně zavřely, bezzubý černý chřtán se zakřivil do roztřeseného pŕlměsíce a místností se rozlehl křik, který způsobil zvlášt' silné narušení mého levého ušního bubínku.

Možná máš hlad, pomyslela jsem si a přitom jsem si uvědomila, že jsem také hladová. Tak jsem tě nechala plakat na posteli a šla do kuchyně pro sledě. Snědla jsem tři, zatímco jsem se dívala z okna, jak Magda nese přes náměstí máselnici. Na ertku je poměrně malá, je z páté generace, má tmavé vlasy a plnou postavu. Usmála se na Jakoba, když ho mĕjela, pak se podívala na můj dŕm a se svrašťeným obočím k němu natáhla krk. Niklas se vynořil ze svého obydlí a vydal se ke studni.

Jeho kroky byly pomalé a odměřené, stejně jako jeho slovní projev. Než si nasadil čepici, také se ohlédl mým směrem.

Pořád jsi ječel. Zdálo se, jako by to pokrývalo i vzduch.

Snědla jsem ještě jednoho sledě a ve spíži našla džbán kozího mléka. Nalila jsem trochu do misky a odnesla ji k posteli.

„Pojď,“ řekla jsem a sklonila se nad tebou s plnou naběračkou. „Napij se.“

Ale zdálo se, že nevíš jak. Tak jsem ti jí trochu nalila do otevřených úst. Nijak to nepomohlo. Jestli něco, tak jsi teď byl ještě méně spokojený.

S prskáním jsi vyplivl mléko na příkrývku. Haralie ji na začátku roku utkala z koňských žíní a dala mi ji jako dárek, takže mě to trochu poděsilo. Předpokládám však, že by ses jinak udusil, takže jsi přinejmenším projevil určitou míru sebezáchovy.

Nabídla jsem ti další naběračku, ale ty jsi ji odmítl. Potom jsi vybičoval svůj nárek do nového extrému. Tolik mě to překvapilo, že jsem upustila misku i naběračku na podlahu. Miska se rozlomila na dvě části a mléko se vylilo do oválné louže s meniskem 4 mm nad povrchem podlahy. Ustoupila jsem, zírala na tebe, sebrala úlomky misky a vrátila se do kuchyně pro dalšího sledě.

Výhled přes kuchyňské okno tvé výkřiky nezkreslily. Z kamenného obložení studny stoupala mlha. Dveře Jakobova obydlí se otevřely, vyšla z nich Haralie a dala mu polibek na tvář. Nezastavila se a on ji sledoval, jak překračuje kruh. Její chůze je jiná než moje. Její boky jsou širší a kosti se při chůzi otáčejí, což způsobuje, že se její hýždě pohupují. Předpokládám, že to byl právě tento jev, na který Jakob zíral, místo aby štípal dřevo.

Haralie vstoupila do mé kuchyně.

„Dobré ráno, Imo,“ řekla mi, i když očima hledala tebe. „Jemináčku. Tohle je to dítě?“

Spolkla jsem zbytek svého sledě a obě jsme se postavily nad tvoji postel.

„Ano.“

„Jakého je pohlaví?“

„Mužského.“

Usmála se a přikývla, jako by to tušila, což nemohla.

„Je rozrušený.“

„Pláče už od východu slunce.“

„Je nakrmený?“

„Zkoušela jsem kozí mléko, ale nechtěl jíst z naběračky.“

„Potřebuje struk.“

„Cože prosím?“

„Něco jako bradavku. Mláďata savců je třeba kojit.“

Podívala jsem se na její plné poprsí a pak dolů na svou vlastní, skromnější hrud.

„Ale ertové neprodukují...“

„Ty ne, sestro.“ Haralie se zasmála. Je k radosti mnohem náchylnější než já. „Počkej tady.“

Odešla a o několik minut později se vrátila s hliněnou lahvičkou, jejíž konec byl vytvarován do malé baňky. Podala mi ji. Na její straně lahvičky byl otvor zacpaný korkovou zátkou.

„Nechala jsem si ji z dob, kdy jsem byla v Argentině. Používala jsem ji tam ke krmení jehňat. Napln ji mlékem, ano?“

Nalila jsem mléko do lahvičky a přitom sledovala, jak Haralie sedí a drží tě v ohbí své paže. Za svůj život úspěšně dohlédla na znovuzavedení několika set tisíc druhů savců, plazů, hmyzu, ryb, koryšů a ptáků. Nyní, když byl planetární ekosystém znovu v rovnováze, už není třeba, aby ve své práci pokračovala. Se zvířaty se už stýká jen zřídka, kromě koní, které zbožňuje.

Podala jsem jí lahvičku a ona ti ji nabídla. Okamžitě ses k té baňce přisál a vyloudil jsi z ní troubivý zvuk, směs sinusových a čtvercových vln, jejichž výška se s klesající hladinou mléka exponenciálně snižovala. Haralie poněkud potemněla, když

sledovala, jak se spokojeně krmíš. Význam jemných výrazů obličejů mi často uniká, a než jsem stačila dekodovat tento, zhluboka se nadechla a setřásla ho.

Vzhlédla a zamračila se na mě, ale nepůsobila vážně. Tohle má sestra dokáže; promítnout radost i pohrdání do téhož pohledu.

„Čekala jsem, že budeš více připravená, Imo.“

„Jsem dokonale připravená.“

„Ale nevěděla jsi, že ke krmení potřebuješ struk.“

„Už to vím.“

„Jen proto, že jsem ti to řekla.“

„Ano. Za to ti děkuji. Ale stejně bych to nakonec vydedukovala.“

„Ale přesto, Imo, to jsi neprovedla žádný výzkum?“

„Ne, to tedy rozhodně ne.“

Pokud existuje nějaký jiný střet mezi mnou a mojí sestrou, který by lépe zvýraznil naše rozdílné povahy nebo aspoň sklony vyžadované naším účelem, pak si ho nedokážu vybatit. Má práce na obloze nevyžadovala žádný předběžný výzkum. Implicitně jsem znala chemické zákony, jimž je zemská atmosféra podřízena, a stejně tak měla Haralie informace o každém živočišném druhu, který pod tou oblohou žil. Ale zatímco já jsem zdokonalovala své znalosti jejich praktickou aplikací a obloha mi volně odhalovala svá tajemství, když jsem sbírala data, Haralie se rozhodla rozšířit své znalosti prostřednictvím teorie a studia. Tak jako jsem se učila z jevů na obloze, ona se učila z knih. V prvních letech našeho života jsem na ni občas natretila, když byla ponořená do svých velkých svazků a na tváři měla výraz, který by se dal popsat jako uchvácený.

Ty svazky našla v lidských knihovnách. Váš druh si liboval v udržování rozsáhlých archivů informací, které podrobně popisovaly vše od šířky komářích křídel až po barevná spektra vzdálených souhvězdí. A proč? Protože pro vás bylo obtížné

tyto informace získat, takže když už jste je měli, raději jste je drželi pod zámek. Tak jste to dělali se všemi věcmi, které vám byly drahé.

To je však, mírně řečeno, hrubý přístup k porozumění vesmíru. Věci se mění. Neustále se objevují nová data. Proto vaše zásoby informací vyžadovaly údržbu, která byla velmi nákladná a měla rozsáhlý dopad na vaši ekologickou stopu. A o stopách už jsme mluvili. Knihovny a v nich uložené knihy byly po odchodu lidí zlikvidovány spolu se vším ostatním, co vytvořili. Už pro ně neexistovalo využití.

Uvědomovala jsem si, že jsem se právě vůči své sestře dopustila výsměchu, a tak jsem zmírnila tón.

„I kdybych chtěla provést výzkum, nemohla jsem to udělat. Kromě jejich genetického kódu a základních biologických informací zanikla všechna zaznamenaná data společně s nimi.“

„Mohla ses zeptat mě,“ řekla Haralie tiše.

„To mi matka doporučila.“

„Tak proč jsi to neudělala?“

„V posledních měsících byla tvá pozornost poněkud rozptýlená.“

Podívala jsem se ke kuchyňskému oknu, abych dodala svým slovům váhu.

Usmála se a její tvář zrudla. „Ach. Myslíš kvůli Jakobovi. No, nemůžu popřít, že jsme byli...“

Přerušila jsem ji pohybem ruky. „Nezajímá mě to, Haralie. Ani trochu.“

Její radost ustoupila a vrátila se k věci. „Není zločin používat informace získané od jiných, nebo ano?“

„Samozřejmě že ne. Jen je raději sbírám sama.“

Věnovala mi pohled, který měl naznačit, že tohle už o mně ví. Byla jsem si tím jistá a potěšilo mě, že jsem ten výraz dokázala rozluštit.

„Kromě toho,“ pokračovala jsem a upřela pohled na tebe, „toto stvoření je třeba posuzovat izolovaně. Jakákoli doporučení ohledně péče o něj by nutně musela mít původ v předchozí inkarnaci jeho druhu, a proto by byla určitým způsobem ovlivněná. Toto je nový systém a podle toho s ním musíme zacházet.“

„Systém?“

„Ano a stejně jako každý jiný systém nám poskytne informace o svých požadavcích a podmínkách, pokud mu budou položeny správné otázky. Jsem koneckonců chemik a tohle je biologie. Její aplikace v praxi.“ Pohlédla jsem na Haralii, která už se zase usmívala. „Naučím se to, sestro. Nemůže to být tak těžké. Ale znovu ti děkuji za ty informace o struku.“

Zavrtěla hlavou, divoké kadeře zavířily a začala se smát způsobem, který nejsem schopná napodobit. Zrychlilo mi to pulz, což jsem přičítala svému momentálnímu rozhořčení.

„Víš, navrhla jsem matce, že bys to měla dělat raději ty,“ řekla jsem.

„Co, starat se o tohle?“ Pousmála se. „Ne, to by nebylo možné.“

„Proč ne?“

„Jakob a já máme plány. Kromě toho máš pravdu; v klinických studiích jsi mnohem lepší než já, a proto se pro tento úkol hodíš lépe.“

„To říkala i matka.“

„Ale je to škoda.“

„Co je škoda?“

„Tvá práce byla klíčová k záchraně planety před zkázou. Je škoda, že teď budeš příliš zaneprázdněná, než aby sis tu planetu mohla užít.“

„Užít si ji?“

„Ano, procestovat její pobřeží, toulat se po kopcích, podívat se na svět, který jsi zachránila.“

„Už jsem ho viděla. Kromě toho, jak moc zaneprázdněná bych mohla být?“

Víčka jejích očí se mírně přivřela.

„Možná by sis mohla najít partnera.“

„Za jakým účelem?“

„Pro pohlavní styk.“

„Nebud' směšná.“

„Stimulace genitálií je nanejvýš potěšující. Měla bys to zkusit.“

„Raději bych trávila čas ve svém balónu. A kromě toho, uspokojení nemá žádný účel.“ Podívala jsem se na tebe, jak saješ z lahvičky poslední kapky mléka, hladový žít. „Zato urovnávání sporů ano.“

„Sporů?“

„Byla jsi na shromáždění Nejvyšší rady, viděla jsi tu hádku mezi Caigem a Greyem. Nebylo to přirozené. Musela jsem něco udělat.“

Pozvedla jedno ze svých tenkých obočí.

„Považuješ vzkříšení vyhynulého živočišného druhu za přirozené?“

„Ty jsi to udělala. Mnohokrát.“

Povzdechla si stejně, jako to dělává matka.

„Tak to je ten malý? Prostředek k urovnání sporu?“

„Samozřejmě. Co jiného?“

Haralie vytáhla prázdnou láhev z tvých úst a zvedla ji.

„Měl hlad.“

Předklonila se a začichala.

„A také vyloučil stolici.“

6

Každý ert má své vlastní přirozené měřítko pozorování; úroveň, na které je nám vnímání světa nejpohodlnější. Někteří se přiklánějí k velkým číslům a pracují se složitými makroskopickými systémy, jako jsou dynamika života v korálových útesech, inteligence mravenčích kolonií nebo změny přílivu v průběhu staletí.

Další pracují s částicemi, například nanoinženýři a jejich armády atomových roztočů, kterými kdysi zaplavili moře při vyhledávání polymerů, a jiní pracují s fyzikou samotnou, například ti, kteří vytěžený plast stlačili do dokonalé koule a tu pak odklidili na oběžnou dráhu kolem Měsíce.

Pamatuji si den jejího startu. Sledovala jsem ze svého balónu bouřkovou frontu nad východním indickým pobřežím a hleděla, jak raketa stoupá k obloze. V duchu jsem prováděla výpočty, jaký vliv bude mít tak velké těleso na vlastní oběžnou dráhu Měsíce a jak ovlivní příliv a odliv na planetě pod ním. To samozřejmě nebyla má práce; zodpovědnost za to nesli jiní. Nicméně o několik měsíců později jsem s potěšením zjistila, že moje předpovědi byly o zlomek přesnější než jejich a pomohly Haralii zachránit kolonii